

tilholdssteder, må dog normalt antages at have et sådant tilhørsforhold til den pågældende rockergruppe, at den her omhandlede betingelse for at nedlægge et forbud vil være opfyldt. Bestemmelsen vil således efter omstændighederne kunne anvendes til at give individuelle forbud til samtlige personer, der holder til i ejendommen.

Den person, der nedlægges forbud over for, skal ikke nødvendigvis selv tilhøre den rockergruppe, hvis tilholdssted forbudet vedrører. Det er tilstrækkeligt, at den pågældende har tilknytning til gruppen. Der kan f.eks. være tale om de såkaldte supporters m.v. Tilknytningen kan bestå i, at personen efter sin påklædning og rygmærker fremtræder som tilhørende rockermiljøet, eller at personen i øvrigt færdes til og fra ejendommen, jf. herved Østre Landsrets kendelse af 23. april 1996 vedrørende ransagning hos personer med tilknytning til rockerkredse.

Med ophold sigtes til enhver fysisk tilstedeværelse i den pågældende ejendom. Er forbud nedlagt, vil den blotte tilstedeværelse i ejendommen således indebære en overtrædelse af forbudet, selv om der er tale om et helt kortvarigt ophold. Et opholdsforbud er derfor tillige et adgangsforbud.

Det forudsættes, at der normalt fastsættes en frist for, hvornår et forbud skal efterkommes. Ved fastsættelsen af denne frist må der tages hensyn til de konkrete omstændigheder, herunder om de berørte rockere har deres bopæl i ejendommen.

Fremgangsmåden ved meddelelse af forbud efter stk. 1 vil normalt være den, at politiet opsøger den person, som forbud overvejes nedlagt overfor. Den pågældende gøres bekendt med sagen og får mulighed for at fremkomme med sine bemærkninger, inden der tages endelig stilling til, om forbud skal nedlægges. Nedlægges forbud, udleveres på stedet en skriftlig tilkendegivelse herom bl.a. med en begrundelse og oplysning om, at forbudet kan påklages til Justitsministeriet.

Til stk. 2

Den almindelige bestemmelse i stk. 1 vil ikke i alle tilfælde være tilstrækkelig til at beskytte de omkringboende m.v. Der kan f.eks. tænkes tilfælde, hvor risikoen for angreb er så akut, at det ikke er praktisk muligt at nedlægge individuelle forbud. Der kan også tænkes tilfælde, hvor der er behov for at kunne nedlægge forbud mod ophold i ejendomme, der ikke tjener som gruppens tilholdssted, og hvor betingelsen i stk. 1, nr. 1, derfor ikke er opfyldt.

På denne baggrund indeholder bestemmelsen i stk. 2 hjemmel til at udstede et generelt forbud mod adgang til bestemte ejendomme, som ikke nødven-

digvis har karakter af et rockertilholdssted. Bestemmelsen kan f.eks. anvendes i tilfælde, hvor et rockerarrangement henlægges til en bestemt ejendom. Der kan f.eks. være tale om en restaurant, et festlokale eller efter omstændighederne et afgrænset, udendørs areal (sportsplads eller lignende). Er der f.eks. tale om en restaurant, vil et forbud selvsagt ikke være til hinder for, at restauratøren har adgang til ejendommen.

Bestemmelsen vil også kunne anvendes i forhold til ejendomme, der tjener som tilholdssteder for medlemmer af rockergrupper. I disse tilfælde vil der ikke være noget til hinder for, at generelle forbud efter stk. 2 anvendes i kombination med individuelle forbud efter stk. 1.

Politiet skal skønne, at rockernes tilstedeværelse vil udgøre en betydelig risiko for, at rivaliserende rockergrupper vil iværksætte angreb mod den pågældende lokalitet.

Bestemmelsen omfatter den samme form for angreb som nævnt i stk. 1, nr. 2. Der henvises derfor til bemærkningerne til denne bestemmelse.

I modsætning til, hvad der gælder med hensyn til individuelle forbud efter stk. 1, bekendtgøres et generelt forbud efter stk. 2 på tydelig måde ved skiltning. Der udformes således i disse tilfælde ikke nogen skriftlig afgørelse til eventuelle parter. Dette indebærer, at bestemmelsen i forvaltningslovens § 22 om en samtidig skriftlig begrundelse ikke finder anvendelse.

Til stk. 3 og 4

Bestemmelserne regulerer den tidsmæssige udstrækning af et forbud efter stk. 1 og 2.

Forbud kan nedlægges for et bestemt tidsrum eller indtil videre. Det følger af almindelige principper, at politiet skal vælge den løsning, der er mindst indgribende i forhold til det formål, der søges opnået. Er det således, f.eks. fordi der antages at være tale om en forbigående risiko, tilstrækkeligt at nedlægge forbud for et bestemt antal dage, må der ikke nedlægges forbud indtil videre. På den anden side er bestemmelsen ikke til hinder for, at et forbud forlænges, såfremt bestemmelsens betingelser fortsat er opfyldt. Forbud efter stk. 2 vil normalt kun kunne meddeles for et meget kort tidsrum, typisk en eller to dage.

Politiet skal efter stk. 4 ophæve et forbud, når den risiko for angreb, der gav anledning til forbudet, ikke længere foreligger. Det gælder ikke alene i tilfælde, hvor forbud er nedlagt indtil videre, men også hvor forbud er nedlagt for et bestemt tidsrum.